

מסכת סוכה

פרק א'

א. סכה שעיה גבולה למעלה מושרים אמה, פסולה. רבי יהודה מחייב. ושיינה גבולה עשרה טפחים, ושאין לה שלשה דפנות, ושמחטה מרובה מצלה, פסולה. סכה ישנה, בית שמאן פולין, ובית היל מחייבין. ואיזו היא סכה ישנה, כל שעשאה קדם לחג שלשים יום. אבל אם עשאה לשם חג, אפילו מתקלה ההשנה, כשרה:

ב. העושה סכתו תחת האילן, אבל עשאה בתוך הבית. סכה על גבי סכה, העליונה כשרה, והתחתונה פסולה. רבי יהודה אומר, אם אין דירין בעליונה, התחתונה כשרה:

ג. פרס עליה סדין מפני החטה, או תחתייה מפני הנשר, או שפרס על גבי הקינוף, פסולה. אבל פרס הויא על גבי נקליטי המטה:

ד. הדלה עליה את הגפן ואת הדלעת ואת הקסום וסכך על גבה, פסולה. ואם היה סכך הרבה מזו, או שקצתו, כשרה. זה הכלל,

כל שהוא מקבל טמאה ואין גדולו מן הארץ, אין מסכין בו. וכל דבר שאיןו מקבל טמאה וגדולו מן הארץ, מסכין בו:

ה. חביבלי קש וחביבלי עצים וחביבלי זרדים, אין מסכין בהם. וכלו שלתирנו, כשרות. וכלו כשרות לדפנות:

ו. מסכין בנים, דברי רבי יהודה. ורבינו מאיר אסור. נתנו עליך גסר שהוא רב ארבעה טפחים, כשרה, ובלבך שלא יישן מחותיו:

ז. תקרה שאין עליך מעזיבה, רבי יהודה אומר, בית שמאי אומרים, מפקפק ונוטל אחת מבינתיים, ובית הלל אומרים, מפקפק או נוטל אחת מבינתיים. רבי מאיר אומר, נוטל אחת מבינתיים, ואין מפקפק:

ח. המקורה סכתו בשפודין או בארכotta המטה, אם יש רוח בינוין כמוותו, כשרה. החוטט בגדייש לעשות בו סכה, אינה סכה:

ט. המשלשל דפנות מלמעלה למיטה, אם גבוה מן הארץ שלשה טפחים, פסולה. מלמטה למעלה, אם גבוה מן הארץ עשרה טפחים, כשרה. רבי יוסי אומר, כשם שמלמטה למעלה עשרה טפחים, כה מלמטה למיטה עשרה טפחים. הרחיק את הסוכה מן הדפנות שלשה טפחים, פסולה:

י. בית שגפחת וסכה על גביו, אם יש מן הפתל לסתוך ארבע אמות, פסולה. וכן חצר שהיא מוקפת אסדרה. סכה גדולה, שהקיפה בדבר שאין מסכמים בו, אם יש מתחמיו ארבע אמות, פסולה:

יא. העוצה סכתו כמין צrif, או שסמה לכתל, רבי אליעזר פוסל, מפני שאין לה גג, וחכמים מכשירין. מחלוקת קנים גדולה, עשויה לשכיבה, מחלוקת טמאה ואין מסכימים בה. לסתוך, מסכימים בה ואינה מחלוקת טמאה. רבי אליעזר אומר, אחת קטנה ואחת גדולה, עשויה לשכיבה, מחלוקת טמאה ואין מסכימים בה. לסתוך, מסכימים בה ואינה מחלוקת טמאה: